

«кошиків» чи одного з трьох елементів демократичний, стійкий розвиток та відповідно існування держави були неможливими. Безперечно, зрозуміло, що цілі й мотиви були різними. Однак факт підписання відбувся. І протягом усіх подальших років, особливо активно в кінці 80-х та в першій половині 90-х років, Організація з безпеки та співробітництва у Європі, яка слідувала за виконанням гельсінських домовленостей, з більшою вагомістю збільшувала конкретні зобов'язання в питаннях, які стосувалися верховенства права, прав людини, гуманітарного виміру.

Зараз ситуація кардинально змінилася. На сьогодні ми можемо сказати, що такі міжнародні європейські організації, як ОБСЄ (з Гельсінським Підсумковим актом 1975 р.), Рада Європи (з Конвенцією про захист прав людини та основних свобод 1950 р. та 14 протоколами до неї; Європейською соціальною хартією (1961), переглянutoю в 1996 р., Європейською конвенцією з попередження катувань і нелюдського поводження чи такого, яке принижує гідність людини покарання 1987 р. тощо) та Європейський Союз (з Хартією основних прав 2000 р.) виступають як провідні новатори не тільки у творенні, а й у належному та ефективному функціонуванні єдиної європейської системи захисту прав людини у рамках спільного європейського простору. Отож, незважаючи на те, що вході історичного розвитку кожна з організацій ставила різні цілі в основу своєї діяльності, наприклад, питання прав людини поруч із питаннями верховенства права та розвитком плюралістичної демократії спершу належали до компетенції Ради Європи; питаннями економічної та політичної інтеграції клопотався Європейський Союз, а створення ОБСЄ взагалі зводилося до гарантування європейської безпеки на континенті, сьогодні такий чіткий розподіл між повноваженнями згаданих вище організацій не має місця для існування. Адже в основі їх функціонування перебувають права людини, які стали не тільки стрижнем або наріжним каменем кожної з організацій.

Список використаних джерел:

1. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1966 р. – Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_043
2. Steiner H. J., Alston P. International Human Rights in Context: Law, Politics, Morals. – 2nd edn. – Oxford: Clarendon Press, 2000. – 1536 p.
3. Право Европейского Союза : [учебник для вузов] / под ред. С. Ю. Кашкина. – 3-е изд., перераб. и доп. – М. : Изд-во Юрайт; Высшее образование, 2010. – 1119 с.
4. Статут Ради Європи – Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=994_001
5. Конвенція про захист прав людини і основних свобод 1950 р. – Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_004
6. Федорова А. Принцип універсальності та культурний релятивізм: імплементація міжнародних стандартів прав людини в Україні / А. Федорова, О. Святун // Юридична Україна. – 2010. – № 10. – 121 с.
7. Муравйов В. І. Законотворчість. Вступ до права Європейського Союзу / В. І. Муравйов. – К. : Реферат, 2005. – 96 с.
8. Капустин А. Я. Европейский Союз: интеграция и право / А. Я. Капустин. – М., 2000. – 357 с.

Україна – НАТО

Заграй Т. С., студент 3-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат історичних наук, доцент **Хойнацька Л.М.**

Україна посідає ключове місце на перетині Східної та Західної Європи. Навколо неї відбуваються масштабні інтеграційні процеси. Україна має спільний кордон з чотирма країнами НАТО – Угорщиною, Польщею, Румунією та Словаччиною. Поглиблення й розширення стосунків із НАТО є для України запорукою її успішного наближення до Європейського Союзу.

НАТО і Україна співпрацюють у широкому діапазоні питань. Серед них чільне місце займають оборонна реформа, боротьба з тероризмом, підтримання миру, планування на випадок надзвичайних ситуацій цивільного характеру, забезпечення готовності до катастроф, політична співпраця з питань регіональної безпеки, військове співробітництво, а також наука і техніка. Таке співробітництво здійснюється переважно за рахунок Альянсу і є економічно вигідним для України.

Сферою практичного співробітництва України з НАТО є військова, реформування в секторі оборони та безпеки. Ця співпраця НАТО з Україною – більш масштабніша, ніж з іншими країнами-партнерами. Причому діяльність НАТО стосується не лише Збройних Сил і Міністерства оборони, але і включає підтримку Прикордонних військ України та

Міністерства внутрішніх справ. Створена спільна робоча група з оборонної реформи, в реалізації якої Україна має можливість скористатися досвідом країн НАТО.

У січні 2014 року виповнилося 20 років з часу започаткування програми НАТО «Партнерство заради миру» (НАТО/ПЗМ) – масштабної ініціативи практичної співпраці у галузі безпеки і оборони між Альянсом та країнами-партнерами цієї організації.

Офіційною основою «Партнерства заради миру» є Рамковий документ, прийнятий під час Брюссельського саміту НАТО в січні 1994 року. Грунтуючись на практичній співпраці та відданості демократичним принципам, які лежать в основі Альянсу, Партнерство спрямоване на сприяння реформам, посилення стабільності, зменшення загрози миру та зміцнення відносин у галузі безпеки між країнами-партнерами і НАТО, а також серед самих країн-партнерів.

Політичний діалог і практична співпраця між Україною і НАТО поступово розвивалися і поглиблювалися. Україна зробила свій внесок у місії під проводом НАТО в Афганістані і Косові, причому у 2013 році Україна стала першою країною-партнером, яка долучилася до операції під проводом НАТО із боротьби з піратством «Океанський щит». Офіційною основою відносин Україна – НАТО є Хартія про особливе партнерство від 1997 року, на засадах якої була створена Комісія Україна – НАТО (КУН), а також Декларація про доповнення до Хартії, ухвалена у 2009 році.

У світлі останніх подій у Криму та на Сході української держави – члени НАТО підтвердили свою цілковиту підтримку суверенітету і територіальної цілісності України в межах міжнародно визнаних кордонів. Відображаючи основну думку, сформульовану у Хартії від 1997 року, вони заявили, що «суверенна, незалежна і стабільна Україна, твердо віддана демократії і верховенству права, є ключовим чинником євроатлантичної безпеки». Альянс також активізує партнерство з Україною і зміцнює співробітництво на підтримку демократичних перетворень і розбудови оборонного потенціалу України, доповнюючи міжнародні зусилля із надання підтримки народу України, який будує власне майбутнє.

На Чиказькому саміті у травні 2012 року лідери НАТО урочисто відзначили 15-річчя Хартії 1997 року і схвалили прихильність України зміцненню політичного діалогу і взаємодії з НАТО, а також її внесок в операції під проводом НАТО. Вони також заявили, що НАТО готова і надалі розвивати співпрацю з Україною і сприяти реалізації реформ у рамках Комісії Україна – НАТО і Річної національної програми (РНП). Таку неухильну підтримку було підтверджено під час засідань міністрів оборони й закордонних справ країн НАТО у 2014 році.

Діалог і співробітництво між Україною і НАТО давно успішно сформувалися з широкого кола питань. Україна, зокрема, виявила себе важливим учасником процесів євроатлантичної безпеки, беручи участь в операціях під проводом НАТО.

Ще одним важливим аспектом відносин є підтримка, що її надає НАТО й окремі держави – члени Альянсу у просуванні реформ в Україні, зокрема її зусиль щодо модернізації структур безпеки і оборони. Ці реформи є першорядними для демократичного розвитку країни, а також для забезпечення її здатності захищати свою територію.

У таких умовах найкращий варіант для України – реалізація союзницьких проектів. Вона не лише може, а й повинна брати участь у будь-яких структурах, які сприяють міжнародному миру та безпеці.

Список використаних джерел:

1. Партнерство заради миру Рамковий документ НАТО; Заява, Міжнародний документ від 10.01.1994
2. <http://www.mfa.gov.ua> - сайт Міністерства закордонних справ України

Реформа вищої освіти в Україні

Каширіна В.О., студент 2-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Лазаренко Л.А.**

У зв'язку з останніми подіями в Україні, а саме революцією гідності, скиненням «старої» влади, обранням нового президента, війною на сході України та очікуваною люстрацією, відбувається зміна і у законодавстві нашої держави: підписуються угоди (зокрема угода про асоціацію з ЄС) редагуються кодекси, змінено Конституцію, провадять нові реформи. Однією з таких реформ і є реформа освіти, що є темою моїх тез.

Прийняття цього закону сприяє реалізації вперше в Україні єдиного освітнього